

גיע למנהלת, נשאת האסירה סגורה בחרר. אני קיבלתי פעם רוח מפני שקיללתי סוהרת, וכלאו אותי חודש בחרר.

מפרידים בין אוהבות

גלל הבדידות הנוראה, רוב הא סירות הופכות להיות סביות. כל אחת מוצאת לה תחזוג. גם בחורות רגילות, שחיות בחוץ עם גבר, מערי פות להיות עם חברה. יותר נעים לישון עם עוד מישהי ולהרגיש קצת חום אנושי.

למרות שהנהלת הכלא מודעת לתר פעה הו, מעדיפים להעלים עין, היות ויש מספיק מתח ומריכות גם ככה. בזמן האחרון קרה כמה פעמים שהנהלת הפרידה בין בחורות שחיו כבנות זוג, ושמך כל אחת בחדר אחר. הסירו לנו פשוט שיש שינוי של מדיניות. אני לא הבנתי למה צריך להתערב בחיים האישיים שלנו, מסי פיקה העובדה שנמצאים מאחורי סורג ובריח בתנאים לא הכי נוחים. אז גם את המעט הזה צריך לשלול מאיתנו? ישנו הגבלות אחרות, שלפי דרתי הן מיותרות, כמו ענייני הביגוד. למי של: הנציב קבע שכל אסירה רשאית לקבל בגדים מהבית, ומנהלת הכלא מגבילה את הביגוד לשתי חולצות ושני מיכנסים יגונים. יש גם הגבלה בקשר לצבעים. אם טרנינג הוא בצבע תכלת-לבן או חום, הוא לא מוכנס לכלא. היו מיקרים שבני מישהה הביאו טרנינגים בצבעים אלה, והם לא הוכנסו. אז נאלצו המישהחות לקנות בגדים חדשים.

מותר להכניס ספרים עם כריכה רקה, כי הם חושדים שבכריכה עבה מהביאים סמים. קורה גם שעורכים חיפוש על גופו של קרוב מישהחה שבא בכרך. לאחר בקשות רבות נתן הנציב אי-שור להכניס מכשירי-טלוויזיה לחדר. באגף הפשוטות מותר לצפות ב-טלוויזיה עד 8.30 בערב, וכימי שישו עד חצות. באגף העצרות והגבל הזמן עד 8 בערב.

לכל אסירה מותר להחזיק בטלוויזיה, וזה, אם היא מתנהגת כסדר. אחרי אישור קבלת הטלוויזיות, הסבירה לנו המנהלת כי החשמלאי עובר בין בתי הסוהר, ועוד מעט יגיע גם לנווה-תירצה.

האם אביבה (מימין) עם אורית ארביב בכלא הסוהרות מנבלות את הפה כמו זונות-רחוב

חיכינו תקופה ארוכה והוא לא בא. לפני שהגיע, גבו מכל אסירה סכום של 40 דולר כדי לסדר את השקעים. לאחר תקופה די ארוכה בא החשמלאי, והתי-קין שני שקעים בלבד. הוא הוזמן שוב להתקין שקעים לתנורים בחדרים שבהם היו אמהות עם תינוקות. עד אז כמעט קפאו המינסנים מקור בלילה. רוב האסירות עובדות בכלא או מחוץ צה לו. יש בית-מלאכה של תדיראן וציג, שמייצר תקעים לחשמל. יש גם מתפרה, חקלאות ולימודים.

את העבודה גם כן לא מסדרים כקלות, וצריך לעשות בעיות. אני עבדתי בצבעות בחודשים האחרונים מפעל ציג.

אפשר להגיע למשכורת של 300 שקל לחודש. מסכום זה לוקחת הנהלת הכלא 17 אחוזים. המנהלת הסכימה לנו שאותו כסף נועד לחשמל של אותם מפעלים.

יש גם לימודים, כמו בגרות או קורס ספרות. אני עברתי קורס ספרות וקיבלתי תעודה. למדתי גם תנ"ך. תקופה מסוימת עשיתי די הרבה בלגאן, יותר מאוחר, כשהחלטתי

ללכת לשרי-קום, היתה לי סיבה. ראיתי שזה סתם, כי היו שם אסירות שהיו יוצאות וחוזרות מסוממות לגמרי. אז חשבתי לעצמי: "אפה כאן השיקום?"

היתה לי סיבה. ראיתי שזה סתם, כי היו שם אסירות שהיו יוצאות וחוזרות מסוממות לגמרי. אז חשבתי לעצמי: "אפה כאן השיקום?"

היתה לי סיבה. ראיתי שזה סתם, כי היו שם אסירות שהיו יוצאות וחוזרות מסוממות לגמרי. אז חשבתי לעצמי: "אפה כאן השיקום?"

גלית מיזרחי שוחררה מהכלא וחזרה לגור בבית אמה, אביבה, ששוחררה מהכלא חודשים ספורים לפני. לאם ולאחות הקטנה לא היה מקום מגורים קבוע, ומדי פעם עברו ממקום אחד למשנהו. חייה של גלית היו קשים, ושוב נתקלה במכריה שעסקו בפלילים. גלית החליטה לנתק מגע עם האנשים הללו ולשקם את חייה. אז פנתה למרכז השיקום בתל-גיבורים.

יצאתי בתיקווה לבנות חיים חדשים. מבתי-הסוהר סידרו לי תוכנית שיקור מית, ללמוד בתל-גיבורים במרכז לשיקום.

לפגישת הראשונה שקבעו לי, לא הגעתי. בפעם השנייה כשבאתי הוריעה לי העובדת הסוציאלית שעלי לחכות עד שתהיה ועדת-קבלה. רבר שלא נראה לי הגיוני, היות וכבר היתה ועדת-קבלה לפני שיחרורו מהכלא, שם מסרו לי שהתקבלתי.

כשהלכתי משם הבנתי שהכל סתם ועושים ממני צחוק. כשחקשתי שוב, אמרו לי לבוא ביום שלישי. כשבאתי, שלחו אותי משם והומינו אותי לעוד שבוע, ואו הודיעו לי שאחכה עד שיתפנה מקום, ואז יתקשרו אליי. מאז עברו כבר שלושה חודשים ואני עדיין מחכה.

ביתניים אני לא עובדת, כי הלימרים בשעות הבוקר ואני לא פה ולא שם. לא לימודים, ולא עבודה. אני נמצאת בין הכיסאות. מה הם רוצים, שאחזור שוב לבית הסוהר הרי השיקום עומד להעביר גוררים אדם לשיקום, וגם אדם הכי ישר כשמעמם לו יחפש לעשות משהו טוב או רע, העיקר להעביר את הזמן.

אני לא רוצה לחזור לכלא, כי אני יודעת מה זה, והיה לי מספיק חרא בבית הסוהר, וליחוד מצד הנהלה.

למרות הכל, חזרה גלית לכלא. אם היא תורשע במישפטה הנוכחי, היא תיאלץ להיות שם עוד שנים רבות.

יעקובי תלוי באוויר

(המשך מעמוד 10)
והביטחון של הכנסת, וחזר כשר בממשלה, התמנה כשר-הביטחון ורואה עצמו מועמד לראש-הממשלה.

להתמצא בסכר

כפי שקשה לתאר היום מדינאי גרמני שאינו שוחה כרג במים בכריכה האירופית, או כפי שקשה לתאר מדינאי מצרי שאינו בקי ברזי העולם הערבי, כך קשה יותר ויותר למדינאי ישראלי שאינו מתמצא בירה האמריקאית. המדינאי הישראלי יכול להיות בור בענייני העולם הערבי, בינוני בכל הקשור לבטחון-המועצות, חסר-ידע בענייני אפריקה ואסיה — כל זה בתנאי שהוא יתמצא היטב כסיכני הממשלה האמריקאית, שבה תלויה עתה ישראל.

יריעת יחסי-הכוחות בין הקונגרס לבית הלכן והכריות נרחבות עם פקידים אמריקאיים, הופכת יותר ויותר משאת-נפשם של הפוליטיקאים הישראליים. המדיניות הישראלית מצד האמית צמחה לממשלה האמריקאית.

יחסי ישראל-דרום-אפריקה עוברים דרך וושינגטון. נקיטת עמדה במל-החמ את-ארץ-עירק עוברת דרך וושינגטון. יחסי ישראל-מרכז-אמריקה עוברים דרך וושינגטון. המדיניות הישראלית נקבעת יותר ויותר דרך הפ-רייזמה של וושינגטון.

לכן ראשי-הממשלה שיש לו שגריר טוב, שגריר חזק, שגריר הנאמן עליו כושינגטון, יכול לקבוע את מדיניות ישראל מבלי שיצטרך להיוועץ ביועצי צים למיניהם. הוא יכול להסתפק באיש שלו באמריקה, כדי שיהיה נרמה לו שהוא פותר כאן בעיות.

פרס. כמו שמיר, יודע את חשיבותו של השגריר. פרס, כמו שמיר, רוצה שהשגריר יהיה מקורב אליו, סמוך על שולחנו ונאמן לו.

רשימת סומלצים

אם יעקובי לא יקבל את התפקיד, יהיה פרס שוב בצרות. זה יהיה המומלץ, הנוסף בשרשרת-מומלצים של פרס שלא קיבלו תפקידים. פרס הציע את עדי אמוראי כנגיד בנק ישראל, מיכאל ברונזי זכה בתפקיד. פרס הציע את יעקב ניצן כממקור המדינה. יעקב מלץ קיבל את התפקיד. לכן יצטרך להלחם כארי למען יעקובי. אך פרס הודיע למקורביו כי לא יסכים שתמורת מינוי גר יעקובי בושינגטון יתמנה יחזק מודעי כשר המישהפטים. פרס טוען כי בהסכם קטואליציוני, שד-החוק הוא שמגיש את רשימת המועמדים, ועל ראש הממשלה לקבלם או לדחותם. בשום מקום בהסכם לא נאמר כי ראש הממשלה יכול לדרוש תנאים של תפקיד בתפקיד.

שבוע לפני שיצא שמיר לאמריקה הגיש לו פרס את רשימת-המומלצים. המועמד הסביר היחיד בה הוא יעקובי. שמיר הבטיח כי עד הנסיעה יתן לו תשובה. יומיים לפני הנסיעה נפגשו השניים שוב. אז הודיע שמיר כי רק כשיחזור יתן תשובה. למקורביו אמר ראש-הממשלה כי במצב זה של משבר, ובאווירה עכורה כמו שיש היום בין הליכוד למערך, אין הוא רואה כל צורך למהר ולהחליט. העניין אינו בוער לשמיר, הוא אינו ממהר. ביתניים נשא יעקובי תלוי באוויר, אי-שם בין ירושלים לושינגטון.

חתונה בבית התמהוני

(המשך מעמוד 37)
קומות והחררים, כשהוא עובר איתם פיסית בבניה. זהו המיליונר בולוק, בעל-הבית.

באותו הזמן אפשר לראות אשה, לבושה בטריינינג מלוכלך מצבע, שעל פניה מסיכה הנראית כמו מסיכת-גאז, כשהיא צובעת במכשיר מיוחד את חדרה-המדרגות של הבניין בציבעי-שמיים. זוהי שלומית.

לבניין שני חלקים, החלק הפונה מיוזחה, לרחוב הירקון, מעוטר כולו, לכל אורך חמש הקומות, בציור-מרהיב עין וציבעוני של חיות-ג'ד-ערד שונות ומשונות. זהו ציור שתיכננה וציירה שלומית. הציור יהיה מושלם רק כשמותך החורים המצויים בו ייצצו הצמחים שנשתלו שם. הציור הוא מעין גינה אנכית, המושקית באופן אוטומטי על-ידי מחשב.

כשבאנו לצלם אותו בבניין, הכינה שלומית סנדוויץ לישראל, שעמד בי תוך הגינה האנכית המצויירת וגום את הצמחים. אחר-כך ישבה שעה ארוכה וקיבלה לו תפוח בצורת פרח.

בכניסה לבית מצד מערב יש כתובת: 1+1=1. פירוש הסמל הוא שה בניין נעשה ללא חשבון, פשוט למען הכיף של האנשים.

גולת-ההכותרת של הבית היא רירת הפנטהאוז שעל הגג. זו הרידה שהועיד ישראל בולוק לאשתו. הרידה משתרעת על שלוש קומות, יש בה כריכת שחיה על הגג, הצופה אל הים. מכל חלון ומכל זווית ברירה ניבטים פסלים,

בעלת-בית סולוביציק ידיעים וגקוזי

שהם המעקות של המיפלים השונים של הרידה. רק חלק מיזערי של הפיסול הלבן נראה מחוץ לבניין.

ילד שעשועים

כשנשאל בולוק מה המחיר של הוא מבקש עבור הדירות בבניין, ענה שהוא אינו מוכר רבר עד שיגמור באופן סופי את העבודה, ואז יחליט אם הוא רוצה למכור בכלל, ובאזיה מחיר. לדבריה של שלומית, הריהוט של הפנטהאוז יהיה משותף אוורירי, ויתמוג עם האופי של הבניין כולו.

מתי תסתיים העבודה על הבית? השניים אמרו שאין תאריך-יעד. זה הפך לילד-שעשועים של הזוג. העומד להגשים חלק מחלומו בשבוע הבא בחגיגת-הנישואין. כשרואים אותם ברחוב, הדבר הא-חזון בעולם שחושבים עליהם הוא ש-הם מיליונרים, ושבבעלת-הבית הם הבתים המשוניים כליכר, המהווים פני-הארכיטקטונית.

עד 3 אחרי-הצהריים!

באינטרקום, ולאחר שהחברה שלה, תיקווה קלמנט, ענתה, היא פתחה את הדלת לבניין.

גלית ואני גם נכנסנו לתוך חדרה-המדרגות והיכינו. חנה עלתה לקומה האחרונה במעלית. היא לא זכרה את מיספר הרידה. היא אמרה לנו שנעלה כעבור כמה דקות, והיא תדבר בקול רם, אז גלית ואני נשמע ונרע איזו דירה זו.

למני שחנה נכנסה למעלית, הוציאה את האקדה מהחגורה ואמרה לי שאני אכנס עם האקדה. האקדה, מסוג ברטח בצבע שחור, היה עטוף בסמרטוט אדום. לקחתי את הסמרטוט וקרעתי אותו לשניים. לקחתי לעצמי סמרטוט אחד ואת השני נתתי לגלית.

קשרנו את הסמרטוטים על הפנים. חנה עלתה, ואנחנו חיכינו כמה דקות. עלינו לקומה האחרונה ושמענו את הקול של חנה. באותו רגע הוצאתי את האקדה שהיה על הגוף שלי וצילצלתי בפעמון.

בעלת הדידה פתחה את הדלת, ואני קפצתי ראשון פנימה. באותו רגע גם דרכתי את האקדה. גלית נכנסה אחריי והחזיקה בידה ברזל שטוח. אני אמרתי לבעלת הדידה: "זה שור לא לזוז!"

היא היתה מבוהלת ואני אמרתי לה להוריד את הזהב שעל הידיים שלה. פיתאום התחילה לצעוק, ורצה לכיוון המירפסת הקטנה, וחנה רצה אחריה. תיקווה קלמנט, בעלת-הבית, התחילה לצעוק בקול רם: "גנבים, גנבים!" וחנה ניסתה להכניס אותה בחזרה הביתה ולהשתק אותה.

פיתאום ראיתי את גלית כורחת לכיוון הדלת. קודם גלית הסתובבה בתוך הדידה. אבל לא ראיתי מה עשתה. גם אני רצתי אחרי גלית לכיוון רלת-הכניסה, וחנה נשארה בתוך הדידה. גלית ואני עלינו לחדר-המעלית, כי היו הרבה אנשים למטה ופחדנו שיתפסו אותנו. בחדרה-המעלית ודקנו את הסמרטוטים האדומים, וגלית לקחה ממני את האקדה. ירדנו כשקט במדרגות. פחדנו שיוזו אותנו. גלית החביאה את האקדה בארץ-החשמל.

כשהגענו למטה, עד המיקלט, עמדנו מחובקים, שאם על כל מיקרה יראו אותנו שם, אז אנחנו כביכול מתמוזמים.

עמדנו שם כחצי שעה ואז הגיעו השוטרים ועצרו אותנו.

עד כאן סיפורו.

ביום שלמחרת הוביל דני שוורצמן את אנשי-המישטרה למקום האירוע, ומסר לידם את האקדה ואת שני הסמרטוטים האדומים. הוא ביקש מאנשי-המישטרה להגיע איתו להסכם כלשהו, ולשמש כערמדינה נגד גלית מיוזחה וחנה אררי. המישטרה לא הסכימה, ושוורצמן הועמד לדין ונשלח לשש שנות-אסור.